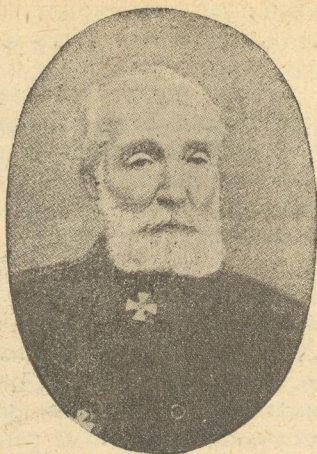




ГЕНЕРАЛЪ ФОКЪ

Роденъ презъ 1843 г., умрѣлъ презъ 1928 въ Свищовъ. Като командиръ на III стрелкова рота отъ 53-и пехотенъ Волински полкъ, капитанъ Фокъ въ Освободителната война е онзи руски войникъ, който първи стъпи на българския брѣгъ — първата пролѣтна лястовичка, първия лжѣ въ зората на българското освобождение. Той бѣ и първия кавалеръ на руския орденъ за храбростъ (Св. Георгиевския кръстъ). Участвувалъ е сжщо въ петмесечната отбрана на Шипченския проходъ — въ петтѣхъ голѣми боеве. Сжщиятъ е всеизвестния герой отъ Портъ-Артуръ: има боеви награди — Св. Георги IV и III степенъ, Св. Владимиръ II степенъ, Св. Анна и Станиславъ I степенъ съ мечове.

Ето неговитѣ спомени.

Преди да пристѣпя къмъ разказа за самия бой, считамъ за необходимо да запозная читателитѣ по-подробно съ начина, по който стана преминаването, а сжщо, какъ се обучаваха частитѣ и какви бѣха възгледитѣ и отношенията на командния персоналъ.

Въ подобни изключителни боеве, особено при преминаване на рѣкитѣ изобщо, толкова по вече, когато се касае до преминаване на рѣка, като Дунавъ, по-долу отъ „Желѣзната врата“, при това, когато водата още не е спаднала, — да се предвиди и начертае планъ за действие е безполезно — случайноститѣ ще посочатъ сами начина. Въ тия боеве ясно се очертаватъ, както

